

Update

In het midden van de kamer staan een tafel en een stoel, en op de tafel ligt een laptop. Ik ga naar binnen en kijk rond. Verder is de kamer leeg.

De laptop klapt open, het scherm springt aan.

'Log in', lees ik. Ik neem plaats en leg mijn vingers op de toetsen. Ze zijn koud.

V, I, C, T, O, R, werkt misschien wel gewoon. Enter.

De letters lossen op en een rimpeling trekt door het scherm, door het plastic, drukt de toetsen wat omhoog.

Het beeld verspringt.

'Wachtwoord', staat er nu.

Ik leg mijn handen tegen mijn kin. Ik heb ooit een gebruikersnaam ingesteld, blijkbaar. Dan moet er ook een wachtwoord zijn. Iets wat ik geheim gehouden heb, of wat ik geheim zou kunnen houden.

Ik leg mijn vingertoppen op de toetsen, alsof die me gaan vertellen wat ik moet doen. Dat ik mijn ogen sluit, mijn handen warm voel worden en ze uit zichzelf bewegen naar de juiste combinatie van letters en symbolen. Dan open ik mijn ogen en ben ik binnen, zonder te weten hoe dat precies gebeurt is.

Ik wrijf mijn vingers wat heen en weer over het toetsenbord om het gevoel te vinden. De knoppen kleven aan mijn huid, willen met me mee, in plaats van me te sturen.

Ik probeer mijn geboortedatum.

'Wachtwoord onjuist', zegt de computer. Een ronddraaiende cirkel. 'Laden...'

Ik bijt op mijn lippen. Misschien de namen van mijn ouders.

'Wachtwoord onjuist', weer, en opnieuw: 'Laden...'

Ik wil mijn handen weer van de laptop halen, maar het lukt me niet. Ze zitten muurvast. Mijn polsen zijn met het plastic versmolten. Vergroeid. Hetzelfde geworden, zoiets, ik weet niet hoe dat heet. Ik probeer de laptop op te tillen, ik probeer mijn handen ervan af te schuiven in de richting van mijn onderarm. Een snijdende pijn schiet van mijn pols naar mijn elleboog. De laptop geeft niets mee.

Plots knippert het scherm. Alle tekst die erop stond, is verdwenen. Het was me nog niet opgevallen dat er nieuwe tekst verschenen was. Pas nu dit lege scherm er is, heb ik het gevoel dat er iets ontbreekt.

'Geeft niet.' zegt de laptop. 'We vergeten allemaal wel eens wat.'

De letters vervagen.

'Ik zal je erin laten.'

Mijn handen beginnen te tintelen, te gloeien. De ventilator in de zijkant van de laptop zoemt agressief en uit mijn vingertoppen ontspringen draden, net dik genoeg om hun contouren met het blote oog te zien. Ze wikkelen zich rond elkaar tot strengen en groeien langzaam richting de computer. Daar kruipen ze in de holtes onder de toetsen.

Op het beeldscherm verschijnt opnieuw zo'n draaiende cirkel, samen met een lege balk die zich begint te vullen.

Ik trek aan mijn vingers, schud ze door elkaar, wrijf ze tegen elkaar aan, probeer de strengen los te trekken. Het doet niets. Ze geven mee, wachten geduldig af en zodra mijn grip verslapt, trekken ze mijn vingertoppen weer naar het toetsenbord.

Het tintelen van mijn handen kruipt door mijn arm en grijpt zich aan mijn ellebogen vast.

De balk op het scherm is halverwege.

'Je bent goed bezig!' staat eronder. 'Nog heel even geduld.'

Ik probeer alle sneltoetsen die ik ken. Ik houd ze ingedrukt, sla er vaak en hard op. Er gebeurt niets.

'Nog heel even geduld, alsjeblieft.' zegt de laptop. 'We zijn bijna klaar. Sluit mij niet af.'

Voor zover ik kan zien, heeft hij niet eens een aan/uit-knop.

Het tintelen klauwt zich naar mijn schouders.

Ik druk mijn handen op de laptop en kom omhoog. Ik buig me richting de webcam. Ik open mijn mond...

Net wanneer hem wil grijpen, klapt het scherm achterover. Ik duw mezelf verder, maar ik kan er nog steeds niet bij. Het tintelen knijpt in mijn borst, mijn polsen staan op scheuren, mijn benen worden slap.

Ik plof weer in de stoel en het scherm buigt terug.

'Dankjewel voor je geduld!' zegt hij enthousiast. 'Je installatie is voltooid. :).'

Even wordt het scherm zwart, dan verschijnt een bureaublad. De enige icoontjes zijn 'Instellingen' en 'Prullenbak'. Ik veeg de cursor naar instellingen en klik erop. De laptop reageert niet. Ik klik nog een keer. De ventilator stopt met zoemen.

De draden aan mijn vingers ontspannen zich. Mijn handen worden koeler en de strengen komen uit het toetsenbord omhoog. Ze ontbinden zichzelf weer in losse draden en verdwijnen in mijn vingertoppen.

Het tintelen trekt ook weg. Eerst uit mijn handen, daarna mijn ellebogen en schouders, als laatst uit mijn buik. Mijn handen blijven grauw en koud achter. Het is zwaar om ze overeind te houden, dus leg ik ze op het toetsenbord.

Rechtsonder in het scherm verschijnt een bolletje met streepjes erboven. De streepjes flikkeren, alsof het apparaat op zoek is naar verbinding. Dan schieten ze aan. Het is blijkbaar gelukt.

De laptop klapt zich dicht. De tafel schuift zich af om aan te geven dat ik klaar ben. De laptop staat op, waggelt naar de rand van de tafel en springt eraf.

Ik zou willen opstaan en hem vastgrijpen, mijn buik roept dat ik moet opstaan, maar voordat ik daar aan toekom, klimt een nieuwe laptop over de tafelrand. De vorige was zwart, deze is zilverkleurig.

Hij gaat liggen, de tafel schuift zich aan en het scherm klapt open.

'Log in', zegt de laptop.